

Elders vermeldt Lapidoth dat Ten Brink den Nieuwen Gids, die hem bespote, van zijn kant haatte en beweert dat zijn voorganger in de redactie tegenover vijanden niet altijd groot en edelmoedig was. Lapidoth treedt ook bij gelegenheid op als pleitbezorger van de hoogste literatuur, lees: die van 80; zoo, waar hij betoogt dat de koningin bij haar troonsbestijging gehuldigd had moeten worden door andere dan de bij zulke gelegenheden toen ter tijd altijd verkozen prulpoëten. Hij verdedigt de Nieuwe-Gidsbeginselen, als daar zijn: dat strekkings-romans geen kunstwerken kunnen zijn en dat men in kunstwerken de ziel van den maker wil gevoelen, en niet zijn intellect aan het werk zien. Adama van Scheltema bestrijdt hij hevig, vooral in het begin, en ook van den christen-dichter Seerp Anema wil hij niets weten, niet omdat hijzelf, Lapidoth, iets tegen het christendom of het socialisme zou hebben, maar omdat de beide schrijvers zich niet van vooropgezette strekkingen hebben vrij gehouden. Van mevrouw Holst zegt hij dat haar overtuiging haar niet altijd tot ware poëzie geïnspireerd heeft. Ten aanzien van Justus van Maurik uit hij de voor de hand liggende, zeer juiste bedenkingen. Over Robbers' *Bernard Bandt* oordeelt hij gunstig. Ofschoon hij den indruk maakt, in den grond niet zooveel minder rationalistisch te zijn geweest dan Ten Brink, geeft hij blijk diens afkeer van mystieke literatuur niet te deelen.

Daarnaast zijn er bij Lapidoth enkele andere meeningen en gevoelsreacties op te merken, die niet in het bijzonder den Nieuwe-Gidsers behoeften te behagen. Hij laakt het geschrijf van de talrijke dames die zich zonder voorbereiding en werkelijk talent als kunstenaressen opwerpen; bij alle waardeering voor bekwame schrijfsters, verzuimt hij niet, bij gelegenheid op haar slordige taal te wijzen. Zoo iets zal een ieder wel met hem eens zijn geweest, tot welke partij men ook behoorde. Huet als brieven-schrijver waardeert hij slechts matig. Hij houdt van Multatuli. Schimmel eert hij, bij diens dood. Hij is erop gesteld dat Nederland, meer in het bijzonder de Nederlandsche literatuur, in het buitenland goed voor den dag komen. Hij toont zich een voorstander van de beoefening der vergelijkende literatuur-geschiedenis, gelijk trouwens ook zijn voorganger geweest was. Hij betreurt de afwezigheid van goede tooneel-literatuur in ons land en zou het zijne willen doen om dit kunstgenre zoo mogelijk aan te moedigen. Hij wenscht aansluiting van ons land bij de Berner Conventie ter bescherming van de auteursrechten. Hij bestrijdt het pessimisme ten aanzien van ons Indië, dat in die dagen gevoed werd door het bekende geroddel van Bas Veth.

De Nieuwe-Gidsers en hun opvolgers van gelijken literairen rang moeten tegenover deze voorliefden en afkeeren van Lapidoth zonder enthousiasme, maar toch met sympathie